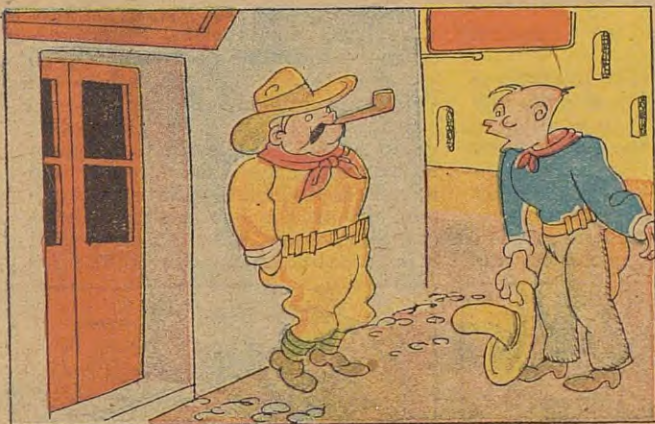

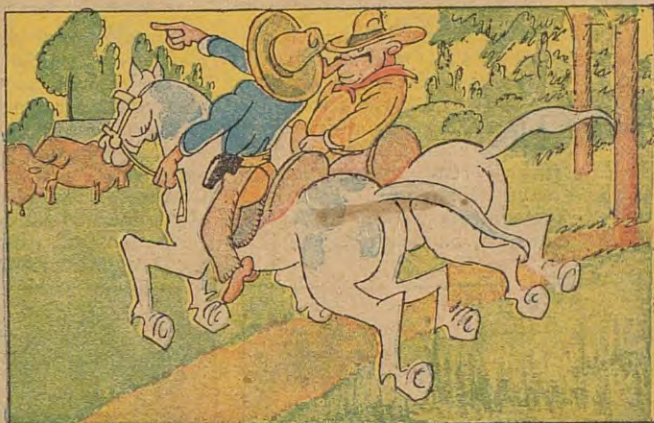
VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LES GARROFES

Tom Rutlla va comparèixer davant del sheriff per comunicar-li que els lladres de garrofes tornaven a fer-ne de les seves. Ell els acabava d'atrapar devastant la propietat d'un dels més rics hisendats.

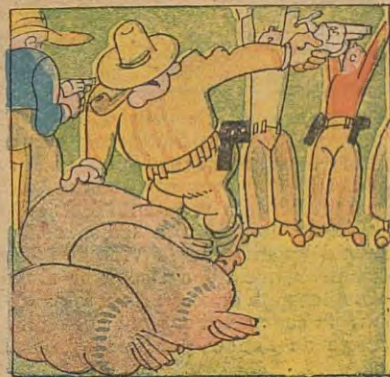
El sheriff muntà a cavall i guiat per Tom Rutlla es dirigí a cercar els malfactors, disposat a fer un escarment. Mentre galopaven, Tom Rutlla li explicava tots els detalls.

Situats en un lloc amagat, pogueren veure uns homes carregats amb uns sacs a les espalles.

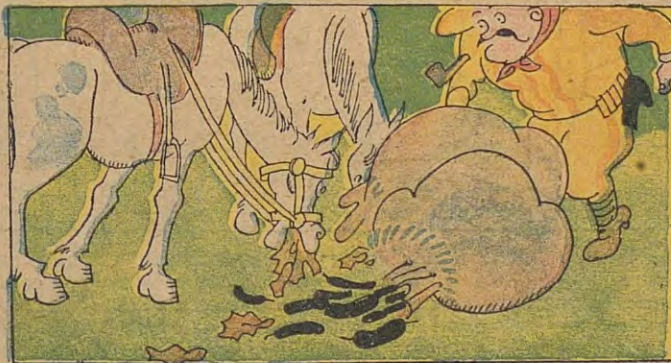
El sheriff, amenaçant-los amb el revòlver, els donà el crit de mans en l'aire! i els obligà a entregar la càrrega.

Els lladres, però, argüiren que els sacs únicament contenien papers, i el sheriff es disposà a comprovar-ho.

Efectivament, de l'interior del sac no sortiren altra cosa que papers, però quan el sheriff anava a deixar en llibertat els lladres, observà

que els cavalls atrets per la flaire del seu aliment preferit, furgant descobriren d'entremig dels papers, una regular quantitat de garrofes que estaven molt ben amagades.

No cal dir que els lladregots foren lligats tot seguit i conduïts al «Sheriff's Office» on se'ls féu justícia com mereixien.

Un nen robat

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

La conversa (si dels mots mal en- giponats i empastifats amb renecs se'n pot dir conversa) la sostenien en Cor de Suro i la Xibeca, embriacs tots dos com unes sopes. En resum deien així:

— El que ens caldria un parell més de Valentins que rampinyessin, perquè el que guanya ell no és prou.

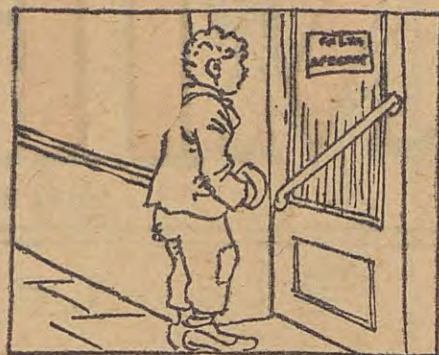
— Si quan vàrem prendre en Valenti a aquella dida badoca n'haguéssim

pispat alguna altra, no ens trobaríem així... i tot és culpa teva...

En Valenti, tingué una gran sorpresa i al mateix temps una alegria, que el trasbalsà tot; es sentia com alleugerit de saber que no eren els seus pares aquells brètols que l'havien anat a treure del seu niu, i tot seguit es féu el propòsit de retrobar els seus pares.

De moment quedà desorientat, era un descobriment aquell que el dignifi-

cava davant de si mateix. Després resolgué abandonar aquells malvats, ço que realitzà anant-se'n de la barriada de Montjuich a Sant Martí perquè no el trobessin. També es féu el propòsit de no fer més de pillet, i anà de porta en porta demanant feina, però amb aquell vestit ningú el volia perquè tenia l'aire del que des de llavors ja no era. S'arribà a l'Asil de Sant Antoni amb un pot de llaua que trobà a de-

manar la sopa. Després d'alguns dies de demanar feina inútilment, comprenent que el seu fracàs depenia més que de res de les seves vestimentes, resolgué pispar una vegada, l'última! per poder-se comprar un trajo, seria la seva despedida de la vida de pillet... era però qüestió d'assegurar el cop, escollint amb encert la víctima. Rodà carrers esperant i cercant l'ocasió. Un cercle de badocs per fi se li presentà.

Un ciclista havia atropellat una criatura i a conseqüència s'havia format un grup compacte i distret.

Una elegant senyora també havia picat l'esquer de la curiositat. L'ocasió era bona, en Benvingut anava ja a arrabassar-li el moneder... i una mà invisible el deturà: Es la teva mare! i no pogué prendre el moneder, intentà altres vegades, però cada vegada a l'anar a cometre l'acció, la mateixa preocu-

pació: i si fos el meu pare!.. Perquè en haver sentit dir a Cor de Suro, que l'havien pres d'una dida al passeig, comprengué que ell era fill de gent adinerada... sempre que veia algun senyor o senyora amb aire melangiós pensava que podien ésser els seus pares, que l'enyoraven. I qui ens diu que no fos cert que en alguna ocasió es pasessin pel costat sense conèixer! Mentrestant per la seva banda els seus

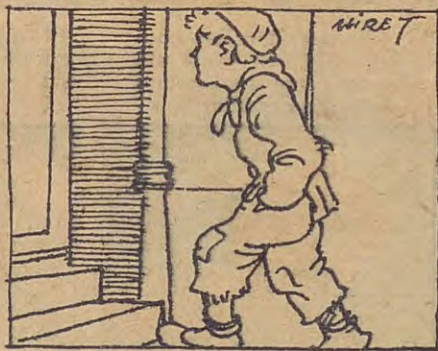
pares que encara vivien, no havien pas oblidat el seu dissortat fill, ni havien enterrat la darrera espurna d'esperança de retrobar-lo i sempre que veien algun noi de l'edat que li corresponia al seu Benvingut, el cor se'ls n'hi anava pensant que potser fos el seu fill, i no anaven gaire equivocats en tèmper que fos algun desparracat i pillet.

Quan en Cor de Suro s'asserenà de

la seva embriaguesa i s'adonà de què en Valenti no compareixia, comprengué que el xicot s'havia establert pel seu compte i tot era donar les culpes a la Xibeca, la qual les hi donava a ell, armant-se un escàndol tant descomunal que acabà amb palestra anant a parar a la casa de socors amb un estoc de xiribecs i esgarrapades.

En Benvingut començava a desanimar-se tement no poder reeixir amb el

seu bon propòsit. Un dia resolts a donar un cop de mà en alguna carter, seguí una senyora i en veure que entrava en una església hi entrà amb el propòsit de dur més fàcilment a terme el seu intent. Mai des de que l'havien batejat havia entrat en una església i en aquell moment un predicador dirigí a la paraula als fidels.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

NO EN TENIA MÉS

Un corredor s'acostà a en Pitafi a proposar-li l'adquisició d'un *mundo*.

— I què voleu que en faci? — exclamà en Pitafi.

— Home, per posar-hi la roba quan aneu a viatge.

— La roba dintre el *mundo*? I jo? Aniria despullat, si li sembla?

A LA LLIBRERIA

El senyor Enric de Poch va entrar a cà'l llibreter per comprar volums que fessin goig a la seva biblioteca de roure cisellat.

— Vol literatura lleugera? — li demanà el llibreter.

— No cal, ja tinc l'auto a la porta que pot dur els llibres per més que pesin.

PLANXA

Un jove advocat havia de defensar un acusat d'insults a l'autoritat. Li semblà que un bon procediment era fer creure a la Sala que l'acusat estava

embriac quan va cometre el seu delicte. Així, doncs, començà la peroració, dient:

— Senyor President; senyors del Jurat, tots vostès saben prou bé, que cosa és estar begut..

No el deixaren continuar.

ARITMÈTICA

— Una unitat és una cosa sencera i completa en si mateixa, — explicà el mestre. — Vejam, — afegí ensenyant a la classe una nou — què és això?

— Una unitat — contestaren els deixebles, a cor.

Lavors el mestre trencà la nou i ensenyà la closca al deixeble.

— I això què és?

Silenci general. Per fi un xicot alçà la mà, i exclamà:

— La closca d'una unitat, senyor mestre!

PÈSAM...

En Pitafi rebé un telegrama i tot seguit anà a veure el seu amo per demanar-li que el deixés sortir.

— Per què vol plega? — preguntà l'amo.

— Perquè acabo de rebre un telegrama que em diu que ha mort la germana de la mare del meu cunyat.

— I per una relació tan allunyada ha de fer festa?

— Veurà, ja voldria que fos algun parent més proper, però què vol fer-hi, hem d'aprofitar el que es presenta.

PRECAUCIÓ

La senyora Maria donava un dinar, i els invitats estaven admirats de veure els talls de biftec tan molsuts i ben tallats.

— Com s'ho fa, senyora Maria — li preguntaren — per procurar-se una carn tan bona.

— Oh, veureu — respongué ella — trio un carnisser honrat i m'hi quedo.

REMEI SEGUR

L'apotecari estava amoïnàt. Una senyora, plantada davant el taulell, li anava preguntant les virtuts i preus de tots els específics de la botiga, sense decidir-se a comprar-ne cap. Per fi assenyala una ampolla, que deia «Insecticida», i duia a l'etiqueta un crani i dos femurs amb la indicació «Veneno».

per En GUILLEM D'OLORÓ

— Va bé aquest insecticida? Com s'usa?

— Prenguin una cullerada cada mitja hora! — exclamà l'irritat farmacèutic.

ZOOLOGIA

— L'ase quantes potes té?

— Quatre.

— I per tant es diu?

— Quadrúpede.

— Tu quantes cames tens?

— Dues.

— I et dius?

— Jaumet.

BONA LLIÇÓ

— Mamà, no va dir a la cuinera que deixés sempre tancat el rebost?

— Sí, per què?

— Perquè aquest matí l'ha deixat obert i jo m'he menjat tota la confitura, perquè se'n recordi!

EL GANDUL

Un jove, cansat de no trobar feina, s'embarcà cap a Amèrica i s'instal·là a Sant Francisco de Califòrnia.

Al cap de poc temps, escrivia a a casa seva:

«He tingut disgustos molt serio»

sos. L'altre dia, un terratrèmol em va fer saltar del llit, i després les tropes yanquis m'obligaren a ajudar al salvament de les víctimes.»

I els seus germans, llegint això, comentaven:

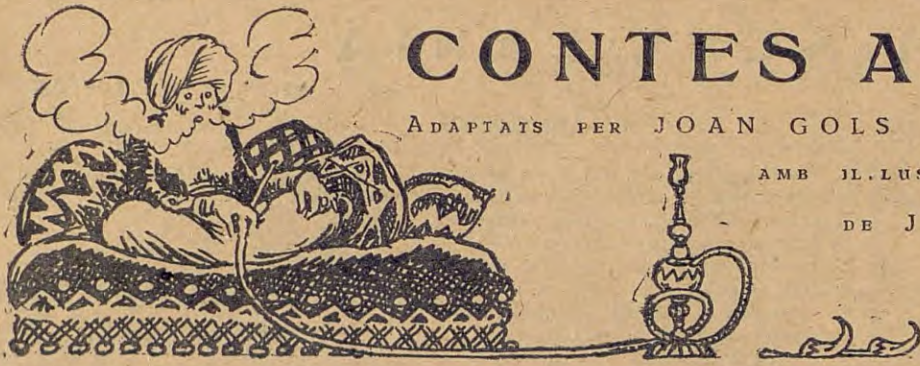
— En efecte, és tan gandul, que es necessita un cataclisme sísmic per fer-lo llevar, i l'exèrcit nordamericà per fer-lo treballar.

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

M I G H O M E I M I G P E D R A

(Continuació)

jugar que aquest palau és desert? I, ple de coratge, obrí la porta que estava ajustada, i entrà a dins; travessà un pati, pujà unes escales, arribà a un corredor que donava a una ampla sala i des d'allí cridà, amb veu potent:

— Oh, senyors d'aquest palau! Sóc un estranger caminant i us prec de donar-me acolliment per aquesta nit i alguna vianda per restaurar les meves forces que ja comencen a llanguir de cansament!

Ningú, però, respongué ni aquesta ni altres vegades que reiterà el seu prec amb veu ferma. Recorregué el palau i no pogué trobar ni una ànima vivent, no obstant tot estava agençat com si hom cuidés de tenir-ho a punt. Sumptuoses tapisseries, d'una magnificència inusitada, exornaven els murs dels salons vastíssims; al mig d'un patiet interior, un brollador amb quatre lleons d'or roig que deixaven ana constantment l'aigua murmuriosa en un fons de perles esclatants i de pedreries; al voltant, un sens fi d'ocells de meravellosos plumatges multicolors, revoltejaven joguinejant tot deixant pels aires l'estela de llurs cants d'encís, i no podien fugir entora puix els ho impedia un ret de fines malles de seda blava que cobria aquell pati per la seva banda més alta...

El rei s'affligí de no poder trobar ningú en tot aquell palau que pogués revelar-li el misteri que aquelles

solituds encloïen. Per fi, rendit pel cansament, es deixà anar al damunt d'uns coixins i quedà profundament adormit. De sobte, es despertà amb l'ai al cor: Li havia semblat sentir uns planys febles com si vinguessin d'una ànima adolorida. Escoltà retenint el respir i oí una veu dolça i planyívola, que feia:

— Ai, sofriments meus que em turmenteu de dia i de nit! Heu canviat els meus ensomnis de felicitat pels pesombres més terribles! Ai, amor, que vingueres al meu cor per torturar-lo,

vulguis tenir pietat de mi i donar-me el repòs etern! I, sobre tot, no vagis a visitar aquella que és tota la meua ànima, no obstant tot, puix no vull que sofreixi com jo, perquè l'estimo i la perdono!...

Quan el Soldà oí aquelles paraules doloroses començà a cercar el lloc d'on provenien. Per fi trobà una porta secreta dissimulada al darrera d'un tapís: hi entrà i veié al mig d'una cambra luxosíssima, un home jove assegut al damunt d'un llit de vori i banús. Aquest jove era formós, de cos flexi-

ble, i el seu parlar era dolç i eloqüent; el seu front era com una flor; les seves galtes, com la rosa, i en mig hi tenia una piga com una gota d'ambre negre. Sos cabells eren també tan negres com la nit, i el seu rostre semblava la lluna que l'aclareix.

En veure'l el rei, sentí un dolç alleujament i el saludà amb les paraules de costum:

— Que la pau sigui amb tu!

— Oh, senyor! — féu el jovecell, sense moure's d'assegut al llit, vestit amb sa roba de sedes brodada d'or i pedreria. — Perdonem que no m'alci d'aquest llit de dolor tal com jo voldria, per donar-te la benvinguda que mereixes!

— Oh, jove adolescent! — li dugué el Soldà. — Esclareix-me l'enigma d'aquest llac, dels peixos misteriosos, de la solitud d'aquest palau i de la dolor dels teus planys!

Aleshores el jove trencà en un plor que encongi l'ànima del Soldà fins els més íntims reconcs, amb les mans entretirà avall la roba que el cobria. El bon Soldà veié que si del ventre en amunt el jovencell era de carn i ossos, del ventre en avall era de pedra! Amb les llàgrimes als ulls i entre tristíssims sanglots, començà la història seva:

— Senyor: Has de saber que el meu pare fou el rei d'aquesta ciutat i amo i senyor de les Illes Negres i d'aquestes quatre muntanyes que envolten aquest llac encantat; el seu nom era Mahmud, regnà setanta anys fins que s'adormí en la misericòrdia del Retribuïdor. Mort ell, jo vaig encarregar-me del soldanat i em vaig mullerar amb una dona d'una beutat meravellosa, sense saber que era la filla de l'enemic més implacable del meu pare, la qual acceptà aquesta unió res més que per perdre'm, no obstant i estar enamorada d'un altre. Al cap d'uns quants dies del meu mulleratge, una tarda em vaig estirar damunt d'uns coixins i vaig ordenar a dues esclaves negres que em fessin aire amb els ventalls. Al cap d'una estona, quan elles creien que jo m'havia adormit, començaren a parlar en veu baixa pensant no ésser oïdes per ningú:

— «Oh, Massaudà! Quina juvenesa més infortunada la del nostre bon amo i senyor! — deia la primera a la segona. — Quina desgràcia per ell tenir per muller una bruixa criminal i pèrfida que no l'estima i prepara el seu extermini!

— Pensar — responia l'altra — que cada vespre barreja amb el beuratge de nostre bon amo l'extracte de bang (1) que el fa adormir i li fa perdre els sentits per tota la nit!

— I mentrestant — responia la primera — ella se'n va a preparar la perdició del seu espòs amb el seu repugnant enamoratl...»

Aleshores jo vaig fer veure que em despertava; les esclaves negres es van retirar i ja només vaig esperar que la nit fos arribada. A l'hora d. l sopar, la meva pèrfida muller estava amable com sempre i jo la trobava amb més encisos que mai. Vaig espiar tots els seus moviments i tots els seus actes i vaig veure com posava les gotes de bang a la meva beguda. Després me'n serví en una copa com de costum i jo vaig fingir que bevia tot el contingut, però me'l vaig deixar anar pel mentó avall i després vaig deixar-me anar com si dormís profundament. Aleshores ella es va alçar, i exclamà:

— Dorm! I no és pas gaire allunyat el dia que t'adormiràs per no despertar-te més! Jo et detesto i t'odio a tu i a la teva nissaga!

Després s'habillà amb ses millors vestidures, es perfumà, es cenyí un punyalel, obrí la porta del palau, i se n'anà. Jo vaig alçar-me, vaig cenyir-me la simitarra, i vaig eixir d'amagat i vaig seguir-la no de molt lluny. Travessà els sòcs de la ciutat fins arribar a les portes que eren closes. Ella pronuncià unes paraules misterioses, i els forrellats es tombaren, les portes s'obriren i ella eixí al defora. No trigà en arribar a una cabana feta de fang; obrí la porta i es ficà a dins. Jo m'hi vaig atansar i vaig espiar per una escletxa de la banda del darrera. Encara m'horroritzo de pensar el que vaig veure! El promès de la que era la meva muller era un negre, de pell granalluda i untuosa; el nas el tenia apla-

L'endemà la meva dona passà el dia com de costum, ignorant de tot el que havia passat al seu repugnant enamorat. Jo, estant sobre avis, vaig vigilar durant tota la jornada els seus més petits passos i moviments. Al vespre tornà a posar d'aquell narcòtic a la meva beguda i jo a deixar-me-la anar mentó avall sense tastar-ne ni una gota i després a fer veure que m'havia adormit profundament. Després ella es perfumà, s'abillà i fugí el mateix que la nit anterior. Jo vaig romandre esperant son retorn. Al cap d'una hora tornà tota trasbalsada, plorant amargament i desesperada. No sabia el que feia: Anava d'una banda a l'altra gesticulant i exhalant uns planys i uns sospirs, que fins a mi mateix

nat entre els pòmuls, i els llavis eren gruixuts i tan carnosos que li penjaven més avall del mentó. Estava tot ell podrit de malalties i ajegut al damunt d'un jaç de palla de moresc.

Quan ella arribà, els ulls del repugnant negre brillaren d'una faisó sinistra. Ella li prodigà les cares més dolces i per fi li digué que s'anímés, puix volia veure'l soldà del meu reialme abans que es morís. El negrès féu anar el cap i tornà a romandre ajegut. Per fi ella eixí de la barraca i se'n tornà a la ciutat. Aleshores jo, foll de despit i de gelosia, vaig entrar a la barraca, vaig desembeinar la simitarra, vaig descarregar un cop amb tota la meva ira alcoll del negre i me'n vaig tornar al meu palau, convençut d'haver-lo occit, puix féu un bramul terrible. De la seva gorja tallada en brollà immediatament tanta sang, que vaig haver de botre enera per no embrutar-me i després eixugà la simitarra amb la seva roba pestilent.

m'enterniren. Per fi, a la matinada, es tallà la cabellera en senyal de dol, es vestí de negre i se'n tornà. No trigà gaire, però, en revenir acompanyada de quatre esclaus negres que portaven el negre moribund. L'entraren en una petita cambra privada de la meva muller, de la qual se'n guardà la clau. Quan jo vaig fingir que em despertava, ella vingué a mi, s'agenollà als meus peus i em digué que acabava de rebre la nova que sa mare i sa germana havien mort i que, per tant, li deixés fer penitència tranquil·lament a la seva cambra privada. Aleshores jo no vaig poder-me aguantar més; vaig desnudar l'espasa i li vaig dir:

— Menteixes, criminal! Jo sé bé que només has acceptat de maridar-te amb mi per traïr-me i causar-me la perdició!

Aleshores ella féu un salt enera, pronuncià unes paraules màgiques, i digué:

(Seguirà)

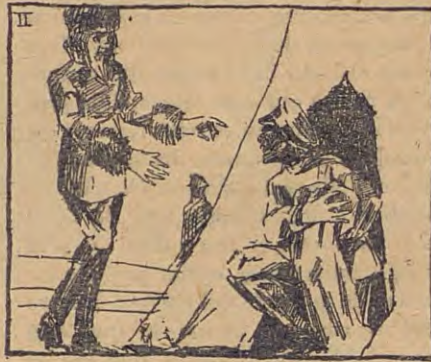
(1) Narcòtic extret del cànem de la Índia.

La sentinella

Era al vespre després de la batalla. Els Tàrtars acabaven de fugir entre núvols de pols i els soldats del Tsar recollien el ric botí que havia restat abandonat en el campament i es disposaven a passar la nit allà mateix.

El sergent Fedor passant vora una tenda tàrtara veié un dels seus homes, l'ardit Ivan, que en sortia carregat amb

un magnífic mantell de seda de Samarcanda que un dels oficials tàrtars havia abandonat. Els ulls de Fedor brillaren amb cobdícia.

— Dóna'm aquest mantell — exclamà dirigint-se al soldat.

— Jo l'he trobat i és meu — respongué Ivan.

— Però jo sóc el teu superior i et mano que me'l donis.

En aquestes passava el capità i of la disputa dels dos homes. S'apropà i digué:

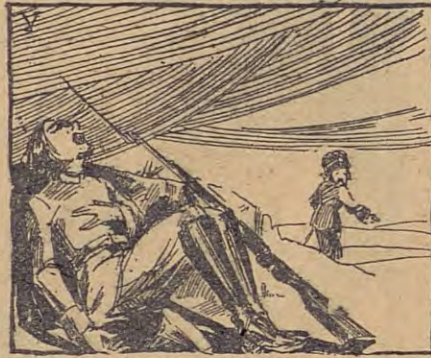
— Fedor, deixa que aquest home es quedi el que és seu. Jo l'he vist avui lluitar valentment i no cal que quedi sense la seva recompensa.

Fedor es mossegà els llavis i murmurant un jurament s'allunyà.

A l'hora d'establir les sentinelles de nit, Ivan que li tocava guardar un punt exterior del campament, veié amb sorpresa que Fedor se li apropava amb rostre rialler.

— Mira, Ivan, — li digué — perquè vegis que no et tinc cap rancúnia pel

que ha passat, aquí tens la meva ampolla per escalfar-te durant la guàrdia.

Ivan el remercià i es dirigí al seu lloc. Feia molt fred i per passar-se'l tragué una mica de l'aiguardent de Fedor i de seguida li semblà que es trobava bé, bé, tant bé que s'adormí recolzat a un arbre.

Fedor, que estava espiant els efec-

tes de l'opi que havia posat al licor, s'hi apropà, cautelosament buidà els cartutxos del fusell d'Ivan i corregué cap al campament.

En aquell moment arribava un visitant inesperat, un llop enorme que veient Ivan adormit li clavà dentellada a una cama, per sort ben protegida per la bota russa. Però Ivan es desvetllà

sobressaltat i volgué fer foc contra la fera. Disparà i el tret no sortí. El llop, però, covart com és quan va sol, fugí esverat.

Llavors n'Ivan compregué que s'havia adormit, es fregà la cara amb neu per desvetllar-se i tornà a carregar el fusell temerós de què succeïria. Al cap de poc veié apropar-se dues

ombres. Eren Fedor i el capità que venien a empresonar-lo per haver-se deixat descarregar el fusell mentre dormia fent sentinella.

Ivan, no reconeixent-los, cridà: — Qui val! Sols una rialla li contestà.

Fedor sabia prou bé que no dispararia.

— Qui val tornà a cridar Ivan i en no tenir resposta apuntà, disparà i Fedor

caigué ferit al mig del cor. El capità llavors s'apropà a Ivan donant-se a conèixer i digué: — Aquest home té el càstig que mereix. Volia fer-me creure que t'havies adormit perquè et fes afusellar i ara l'afusellat ha estat ell!

UN RETALLET DE CADA COSA

FAULES D'ISOP

XXI. — El pas'or i el mar

Un pastor guardant el ramat en un l'oc de la platja veié el mar tranquil i desitjà navegar vers el me cat. Vengué doncs les ovelles, i comprant dàtils, se n'anà. Esdevingut un fort temporal i perillant d'enfonsar-se la nau, llençà tota la càrrega al mar i amb prou penes es salvà en la nau buida. Després de no pocs dies, passant algú i meravellant-se de la mansuetud del mar (que es trobava calmat) li contestà ell dient: «Vol menjar dàtils altra vegada, sembla, i per això apareix mansa».

Moralitat: La faula mostra que els perjudicis esdevenen pels homes llicions.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

El doctor Pere Mussol un gros ase dissecava i organitzat el trobava com un home qualsevol, tant, que, amb paraules textuales, exclamà ple d'innocència:

— La Divina Providència ens ha fet a tots iguals.

L'ANGLÈS

— Escriu molt bé el teu parent?
— Oh, escriu molt bé, sí senyor.
— Doncs, és un gran escriptor?
— No, senyor, és escriptent.

B.

Pensant estava jo un dia el buit a on es trobava i, butxaquejant, distret, me'l vaig trobà a les butxaques.

A. B.

Li diuen a est homenet que tres pams i mig no tira Don Cristòfor del Castell Torres, Pinos i Altamira.

J. B. B.

— El meu noi és massa viu, deia un dia el senyor Roc i li respongué en Feliu:
— Això rai, mati'l un poc.

E. SALA

— Quin bon músic! quin talent!

posa sempre els ulls en blanc i toca amb un sentiment!

— Es clar, si toca de franc!

M. LL.

El senyò Eloi, que era metge un borni volgué curar... gran mal se'n féu de curar-lo li tragué un ull i acabat!

V. P.

Aquí jau un geni fort perfidiós en tan alt grau, que fins ara que aquí jau sosté que encara no és mort.

NOVES I COMENTARIS

S'anuncien grans rebaixes en alfombres. Ja sabíem que és un gènere que va molt per terra...

Diu un naturalista que aviat començaran a cantar els ocellets als boscos. Ara deuen començar a solfejar.

UN RELLOTGE ORIGINAL

S'acaba d'inventar un rellotge que té la particularitat de marxar sempre sense necessitat de dona «li corda».

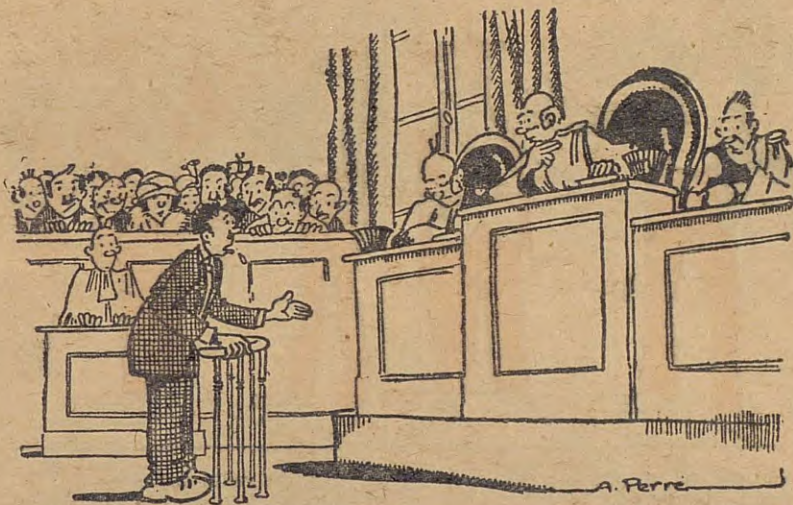
Ultra aquesta raresa, aquest rellotge és notable perquè marca a més a més de segons, minuts i hores, els dies de la setmana i del mes, els mesos de l'any, els anys de traspàs, els signes del zodíac, i el número de setmanes que falten per acabar l'any. També assenyalava l'hora de sortida i posta de sol les fases de la lluna i moltes altres coses.

Té més de 800 peces i ha estat construït en 1100 hores.

Però el més particular del cas és que la revista anglesa d'on traïem aquestes dades diu que és a Catalunya on s'ha construït aquesta meravella. Vejam si no parlaran de nosaltres més que per acumular-nos les coses que no hem fet?

Al sortós li cal ésser prudent.

EURÍPIDES

— Es veritat que heu apuntat dues vegades les despeses en els llibres?

— Sí, senyor jutge, però tingui en compte que portava la comptabilitat per part da doble.

(De Péle-Méle)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 230 — Joan Bosch

N.º 531 — Feliu Ramoneda

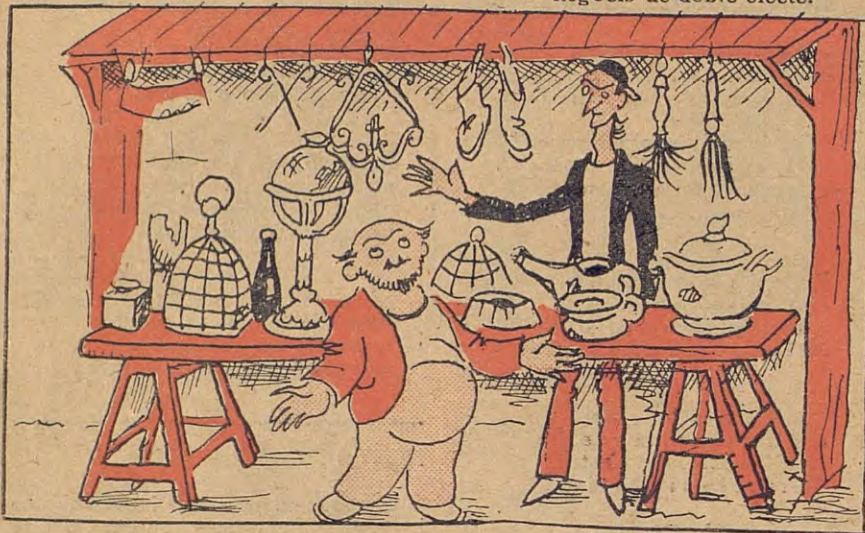
N.º 532 — Joan Palet

N.º 533 — Josep Bach

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

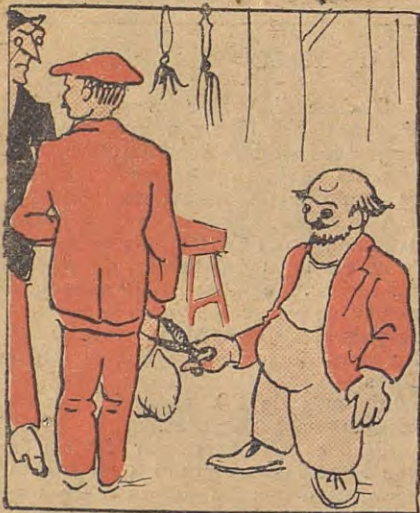
La societat té en projecte negocis de doble efecte.

En Balaga i en Baliga als encants planten botiga.

D'una manera senzilla l'un ven i buida l'armilla.

Mentre l'altre fa el distret i reintegra el paquet.

— Com no pot pagar, senyò, faci la devolució.

I l'home resta encanta' perquè el trasto l'hi han pispat.

Si no fos prou tropelia cerquen a la policia.

El guàrdia els dóna la raó i el client duu a la presó.

— Balaga, amb els jocs de mans creu que som reis dels encants.